

Την Κυριακή

Γράφει η Φλώρα Γουγουλιά

Ήτανε απόγευμα Κυριακής. Καθότανε σε μια μεταλλική καρέκλα με γδαρμένο χρώμα κι ακουμπούσε τα ζαρωμένα χέρια του πάνω σε ένα από τα όμοια παλιομοδίτικα φορμάικα τραπέζια που ήταν με σειρά αραδιασμένα στην τραπεζαρία του οίκου ευγηρίας. Η κατάσταση και ο εξοπλισμός του κτηρίου κάθε άλλο παρά τόνιζαν κι ενίσχυαν αυτό το ΕΥ. Φορούσε μια ανοιχτόχρωμη ριγέ πιτζάμα που επέτρεπε στον λεκέ από σάλτσα κάτω από το δεξί πέτο να φαντάζει σαν μαραμένο λουλουδι ξεχασμένο μετά από βραδινή έξοδο, ενώ το σώμα του έπεφτε βαρύ στο κάθισμα. Ένα σωληνάκι κρατούσε μισογεμάτο το διάφανο σακουλάκι με το κίτρινο σωματικό υγρό, που κρέμονταν κοντά στον μηρό του.

Τα άλλοτε μελιά μάτια του ήταν χαμένα στο πουθενά κι είχαν το χρώμα της λάσπης... Δυο μικροί κρουνοί που έλεγες πως από στιγμή σε στιγμή θα άρχιζαν να αναβλύζουν τον βούρκο που γέμιζε το θώρακα, την καρδιά και τα πνευμόνια του. Σαν σκιές σούρνοντας τα πόδια, άλλοι με πι κι άλλοι με μπαστούνια οι υπόλοιποι τρόφιμοι έπαιρναν τις θέσεις τους για το βραδινό. Κανένας δεν τον ζύγωσε, ούτε κι αυτός είχε όρεξη για κουβέντες... Αυτή ούτε και σήμερα είχε φανεί... Είχε βαρεθεί... Είχε περάσει τα ογδόντα κι η ζωή εδώ μέσα ήταν σάπια σαν το σώμα του που το ανεχόταν και το κουβάλαγε με τις λίγες ζωντανές ενδείξεις του ανυπομονώντας να σβήσουν κι αυτές για να πάει καλιά του και να τελειώσει το πανηγύρι. Όχι πως λυπότανε τον εαυτό του... «Όπως στρώσεις θα κοιμηθείς», ήταν ένα από τα αγαπημένα του μότο που συνήθιζε να ξεφουρνίζει στους άλλους και τώρα το γεύοτανε κι ίδιος.

Από μικρός έμαθε πως δεν είχε να περιμένει τίποτα από κανέναν... μόνο από τα δύο χέρια του κι από το μυαλό του. Ο πατέρας του πέθανε πολύ νωρίς αφήνοντας πίσω τη μάνα του με δυο ανήλικα αγόρια. Αυτός ήταν ο μεγαλύτερος και έμοιαζε σαν να ήταν διάφανος, να μην μπορούσε να τον δει η μάνα. Μόνο ο μικρός είχε γι' αυτή σημασία, έπρεπε να φάει, έπρεπε να ντυθεί, είχε ανάγκη την αγκαλιά της. Από τα δεκαπέντε του είχε βγει στη δουλειά, στα δεκαεφτά του έφυγε από το σπίτι. Η μάνα του ξαναπαντρεύτηκε. «Όποιος νομίζεις πως δεν σου κάνει κάν' τον στη μπάντα», σκεφτότανε και ξέγραψε για πάντα την οικογένεια. Δουλεύοντας πήγε σε μια βραδινή επαγγελματική σχολή κι έμαθε τέχνη. Με τον καιρό και με στερήσεις πήρε εργαλεία και με την άνθηση της οικοδομής άρχισε να οικοδομείται και η ζωή του ...

Με τα ρούχα μουτζουρωμένα, τα νιάτα του στο φόρτε τους και με ένα τραγούδι στο στόμα γύριζε τα βράδια φορτωμένος το βαλιτσάκι με τα εργαλεία. Τραγουδούσε ωραία και οι γείτονες που χάζευσαν την άνοιξη στις αυλές περίμεναν την ώρα που θα περνούσε για να τον ακούσουν... «Γεια σου Παντέλω αηδόνι» φώναζε ο κυρ – Βαγγέλης ο περιπτεράς και τόσο δυνάμωνε η φωνή του Παντέλου κι ο λυγμός του συναγωνίζονταν του Καζαντζίδη.

Ένα τέτοιο ανοιξιάτικο βραδάκι τον βάρεσε ο έρωτας κατακούτελα. Μετωπική σύγκρουση ήταν το αντάμωμά του με την Βούλα, αλλά μόνο αυτός σκοτώθηκε. Κάθε βράδυ την έστηνε έξω από το μοδιστράδικο που δούλευε για να την πάρει στο κατόπι στο σχόλασμα και να αρχίσει το

ψηστήρι. Αυτή όμως φαινότανε να το διασκεδάζει το πράμα και δεκάρα δεν έδινε για το κάψιμο στα στήθια που ένοιωθε ο Παντέλος.

«Βούλα, θα σκοτωθώ... Ή που θα είμαστε μαζί ή που θα πιώ ακαφόρτε», της είχε πει την τελευταία φορά για να του δώσει τη χαριστική βολή η απάντησή της μέσα από το πνιχτό γέλιο της, «Σιγά καλέ, πάρε και μια γκαζόζα για να το χωνέψεις...» Αυτός όμως το εννοούσε. Πήρε το μπουκάλι με το οξύ και κατέβασε κάμποσο. Σώθηκε στο παρά πέντε. Η Βούλα έγινε το πρόσωπο της ημέρας. Όλοι έμαθαν ότι για πάρτη της πήραν φωτιά και λειώσανε τα σπλάχνα του Παντέλου, στη κυριολεξία, και ξαφνικά φάνταζε ακόμα πιο όμορφη και πιο άκαρδη στα μάτια όλων. Μη μπορώντας να σηκώσει το βάρος της ενοχής και τον τίτλο της στρίγγλας η Βούλα αποφάσισε να ενδώσει και τον παντρεύτηκε.

Ένα αυθαίρετο δωμάτιο χτιστό και μια λυόμενη κουζίνα από τσίγκους και νοβοπάν ήταν η προίκα της Βούλας που αυγάτισε με τα δωμάτια που προστέθηκαν μέσα στα πλαίσια της φυσιολογικής αυθαιρεσίας με την οποία οικοδομούσαν όλοι γύρω από το ρέμα και μόνο μετά από καμιά φυτευτή πλάκωναν οι μπάτσοι και γκρέμιζαν κάτω από την κατακραυγή όλης της γειτονιάς.

Η Βούλα σταμάτησε τη δουλειά.

-«Θα σ' έχω βασίλισσα», της είχε υποσχεθεί ο Παντέλος και το κράτησε. Εκείνη του χάρισε ένα γερό γιό που ήταν το καμάρι του, τουλάχιστον μέχρι που έμαθε να σκέφτεται και να εκφράζεται... Ότι ήθελε είχε η Βούλα... Οι δουλειές πήγαιναν καλά και οι τσέπες του Παντέλου ήταν φίσκα στο χαρτονόμισμα. Γι' αυτόν δεν υπήρχαν κόμματα και κυβερνήσεις. Το κόμμα που ψήφιζε ήταν το χρήμα και δεν τον ένοιαζε ποιος ήταν επάνω. Πήρε τραπεζαρία η Βούλα και ηλεκτρικές συσκευές, τηλεόραση από τους πρώτους στη γειτονιά... Μόνο ο κύριος Π. που είχε τη βιοτεχνία με τα χαλιά είχε πάρει ένα μήνα νωρίτερα... Όσο από φορέματα και κοσμήματα, άλλο τίποτα... Φορούσε το κατακόκκινο κραγιόν στα χείλη και τις χρυσές βέργες με το σκαλιστό φαρδύ βραχιόλι στο χέρι η Βούλα και έβγαινε για τσάρκα στα εμπορικά με το πορτοφόλι της γεμάτο. Και να οι ταβέρνες με τα κοντοσουβλία και τα παιδάκια, και να τα χταποδάκια και τα καλαμάρια, οι μπύρες και οι λουκουμάδες, ήρθε κι έδεσε κόκκαλο η Βούλα και στρογγύλεψε κι άλλαξε νούμερο στο φουστάνι. Αλλά κι ο Παντέλος άλλαξε γούστα... Τα βράδια στο κρεβάτι δεν είχανε την ίδια θέρμη, όλο βαριότανε η Βούλα, όλο κουρασμένη ήταν ... Κανά δυό φορές την είχε στριμώξει με το στανιό μέσα στο άναμμά του, αλλά είχε μετανιώσει, ντράπηκε να την αντικρίσει την άλλη μέρα κι είπε μέσα του πως δεν θα το ξανάκανε. Από τότε δεν την ξαναζόρισε... Έκανε το κορόιδο...

Κάθε δεύτερη Κυριακή όμως κατέβαινε στο Μοναστηράκι, του άρεσε να χαζεύει στο Γιουσουρούμ. Πάντα γύριζε με γυαλιστερά, φτηνιάρικα πράματα, μικρά εργαλεία, δίσκους με παλιά τραγούδια και ένα κουτί με γλυκό, τότε ήταν τούρτα σοκολατίνα που άρεσε στη Βούλα, τότε μπακλαβάδες και κανταΐφια κι άλλοτε πάστες διάφορες. Ίσως έτσι να νόμιζε ότι ισοφάριζε γιατί είχε φάει κι αυτός το «γλυκό» του σ' ένα μπορντέλο κάπου στον σταθμό της Αττικής, πάντα κάθε δεύτερη Κυριακή, λίγο πριν - λίγο μετά το Μοναστηράκι.

Ο Παντελής ήταν πλέον άνθρωπος της πιάτσας. Και σαν τέτοιος έπρεπε να είναι και ζύπνιος και με κάθε ευκαιρία να το δείχνει. Με λόγια και με έργα. Με πατέντες στη δουλειά, με καλό παζάρι με τους προμηθευτές, με όμορφες κουβέντες που ρίχνανε τον πελάτη, που δείχνανε ότι είχε μια μόρφωση... Μέσα από τη δουλειά του είχε γνωρίσει κάθε καρυδιάς καρύδι. Εκείνοι όμως που τον

γοήτευαν και έκαναν την μέση του να λυγίζει ήταν οι ένστολοι! Έλειωνε μπροστά σε μπάτσο με σαρδέλες και καραβανά με γαλόνια. Δέος και ηδονή διαπερνούσαν το κορμί του μπροστά σ' αυτόν που εξουσίαζε με δίκιο ή με άδικο τρόπο. Έγλυφε και ξεσκόνιζε με μαεστρία τα χρυσά κουμπιά, έκανε κομπλιμέντα στις κυρίες τους, σκιζότανε για την εύνοιά τους. Όταν μεγάλωσε ο γιός του άρχισε να του λέει « Άμα θέλεις να κάνεις προκοπή αστυνομικός να γίνεις ή παπάς». Ο Μάρκος δεκάρα δεν έδινε για τις απόψεις και τις επιδιώξεις του πατέρα του. Με τα γράμματα δεν τα πήγαινε σπουδαία αλλά του άρεσε η μουσική, είχε κλήση στη ζωγραφική, έπαιζε κιθάρα και τραγουδούσε.

-Έχω βρει κάτι άκρες, θα λαδώσω και θα σε βάλω σε υπουργείο, του είπε μόλις τελείωσε το σχολείο.

- Δεν θέλω να δουλέψω σε υπουργείο..

-Τι θές... στην Αστυνομία, στην Πυροσβεστική... πες μου ρε..

-Θέλω να μ' αφήσεις ν' αποφασίσω μόνος μου!

-Πώς ; να γυρνάς από δω κι από κει με τα μηχανάκια και τα γκομενάκια εις υγεία του κορόιδου;

-Θα δουλέψω..

-Πότε; Έχεις ένα χρόνο που τελείωσες το σχολείο... Είναι δέκα η ώρα κι είσαι ακόμα στο κρεβάτι... Ενώ εγώ... κοίτα!!! Κούνησε μπροστά στα μάτια του παιδιού δυο τρία χαρτονομίσματα... Κάνε τα χαρτιά σου για το στρατό ! Άμα δεν σ' αρέσουν οι δουλειές που μπορώ να σου δώσω εγώ μόλις γυρίσεις από το φανταρλίκι χωρίζουν τα τσανάκια μας.

Και χώρισαν... Εκείνος έφυγε για το εξωτερικό, δούλεψε σε νυχτερινό κέντρο και σπούδασε γραφίστας. Βρήκε μια δουλειά που του άρεσε κι έριξε μαύρη πέτρα πίσω. Κάνα δυο φορές πήρε τηλέφωνο στο σπίτι και το σήκωσε ο Παντελής. Με το που κατάλαβε ποιος ήταν του το έκλεισε στα μούτρα. Δεν του συγχώρησε ποτέ που τον αφήφησε, που έκανε τη ζωή του έξω από τα δικά του μέτρα. Η Βούλα στην αρχή νόμιζε ότι θα διορθωθούν τα πράγματα, ότι υπήρχε μια ελπίδα να καθίσουν στο τραπέζι και να τα βρουν. Όσο περνούσε ο χρόνος τόσο η ελπίδα απομακρυνότανε και η μελαγχολία, πίκρα κι η μοναξιά την κυρίευαν, την γερνούσαν...

Τα χρόνια περνούσαν, συγκατοικούσαν, δεν μιλούσαν για το παρελθόν, το όνομα του Μάρκου ήταν απαγορευμένο. Εκείνος πήγαινε στις δουλειές του ώσπου πήρε τη σύνταξη, εκείνη βρήκε απαντοχή στο Θεό. Κάτι τύπισσες ψαγμένες είδαν την τάση της να πιαστεί από κάπου, τις θεολογικές της ανησυχίες, την προσέγγισαν και βρέθηκε χωμένη με τα μπούνια σε μια αίρεση. Το σπίτι έγινε χώρος συναντήσεων και μελέτης των γραφών. Σιγά - σιγά πείστηκε πως ήταν μια εκλεκτή που έπρεπε να αφοσιωθεί στα θρησκευτικά της καθήκοντα. Ακόμα και για τη θύμηση του Μάρκου δεν υπήρχε διαθέσιμος χώρος και χρόνος. Εκείνος δεν την εμπόδισε στις επιλογές της. Ήταν ένα παιχνίδι που της επέτρεπε να παίζει. Όταν το αλτζχάϊμερ χτύπησε τη Βούλα η υγεία της ήταν ήδη επιβαρυσμένη. Τα δυο τελευταία χρόνια της ζωής της τα είχε περάσει στο κρεβάτι. Όταν πρωτοαρρώστησε ο Παντελής σοκαρίστηκε. Είχαν περάσει μαζί μια ζωή, δεν μπορούσε να

φανταστεί πως θα ήταν χωρίς αυτήν. Όσο τα πράγματα ήταν ελεγχόμενα της στάθηκε. Μετά δεν μπορούσε... δεν την αναγνώριζε... δεν ήξερε τι να κάνει... Παρακαλούσε να ξυπνήσει μια μέρα και να την βρει τελειωμένη... Αναζήτησε μια γυναίκα για καθημερινή απασχόληση. Αυτή που βρήκε δεν ήταν γυναίκα... ήταν ένα ουρί του Παραδείσου! Με τα σπασμένα της ελληνικά η Γιούλικα μπήκε στο σπίτι σαν ξεχασμένος ήλιος και άνησαν τα φλοράλ σεντόνια κι άστραψαν τα μάτια του Παντελή κι ούτε που γύριζαν να κοιτάξουν πια τα ξεπλυμένα μάτια της Βούλας... Κι όλο κοντά στον νεροχύτη πήγαινε ο Παντελής την ώρα που έπλενε τα πιάτα η Γιούλικα και το χέρι του γλιστρούσε κάτω από το κλαρωτό φουστάνι της με τους πορτοκαλί ιβίσκους κι έψαχνε με ενδιαφέρον περιβαντολόγου να βρει τους υδροβιότοπους του κορμιού της, να περπατήσουν τα γερασμένα δάχτυλα στους σφιχτούς μηρούς, να ακουμπήσουν τα σαλιάρικα χείλη του στο λεπτό χνούδι του αυχένα, να προσκυνήσουν τη νιότη της.

Ένα μήνα μετά το θάνατο της Βούλας ο Παντελής παντρεύτηκε τη Γιούλικα που ήταν πάνω - κάτω στην ηλικία του Μάρκου. Στα πέντε χρόνια που ακολούθησαν ήταν υποδειγματική σύζυγος. Τον άφησε να χαρεί στο μέτρο των δυνατοτήτων του το κορμί της, του χάρισε το γέλιο και τη ζωντάνια της και φρόντισε να της χαρίσει κι αυτός δυο ακίνητα και να ρευστοποιήσει την υπόλοιπη περιουσία για να μην τον πιάσει κορόιδο ο γιος του και του την φάει. Όταν είχε πια δικαίωμα σύμφωνα με το νόμο να πάρει μετά θάνατο και την σύνταξη του η αποστολή της είχε ολοκληρωθεί με επιτυχία. Ένα Χαναχ κάθε βράδυ τον έκανε να κοιμάται σαν αγγελούδι μέσα στην αγκαλιά της. Ένα κάταγμα ήταν αρκετό για να τον κλείσει σε κέντρο αποκατάστασης για κάποιους μήνες. Μετά έχοντας εξασφαλισμένη τη ζωή της του είπε πως η σύνταξη του αρκεί για να του εξασφαλίσει μια ήρεμη ζωή παρέα με συνομήλικούς του, μέχρι να έρθει το τέλος. Εξάλλου δεν θα χάνονταν, κάθε δεύτερη Κυριακή θα πήγαινε να τον βλέπει...